

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 154/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny – obwiniona była komornik w postępowaniu dyscyplinarnym [aktualnie adwokat art.446 § 1 kpk]			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	Skarżąca – wykonująca aktualnie zawód adwokata – sporządziła odwołanie z art.252 ust. 1 uks samodzielnie (art.446 § 1 kpk). Nie wskazała w niej zarzutów w sposób określony w art.427 § 2 kpk [z tego też powodu Sąd Apelacyjny nie mógł poczynić adnotacji w rubryce obok, dot. zasadności zarzutu]. W swoim piśmie wskazała zaskarżone orzeczenie oraz	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	czego się domaga. Jedynie z jego uzasadnienia można wywnioskować jej zastrzeżenia wobec zaskarżonego orzeczenia.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Argumenty odwołania okazały się – co do zasady – chybione. Skarżąca miała rację jedynie w niewielkim zakresie dot. braku zastosowania wobec niej ustawy względniejszej niż w dacie orzekania przez organ I instancji. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na chaos zawarty w piśmie procesowym obwinionej z dnia (...), w którym ww. zawarła swoje odwołanie od orzeczenia			

Komisji
Dyscyplinarnej.
Skarżąca
ewidentnie myli
sprawy i treść
przypisanych jej
deliktów
dyscyplinarnych.
Bez związku
z niniejszym
postępowaniem
były bowiem
dywagacje na
temat jej
„rzetelności
finansowej”,
„stanu kasy”,
„księgowania
środków”, czy
też
„prawidłowości
przychodów i
wydatków” w
istotnej dla
sprawy
kancelarii
komorniczej.
Autorka ww.
środka
odwoławczego
zdaje się nie
dostrzegać, że
pierwotnie była
obwiniona o 3
delikty
dyscyplinarne.
Ten zawarty w
pkt 3 wniosku z
dnia (...). został
postanowieniem
z dnia (...).
dołączony do
równolegle
prowadzonej
sprawy (...)
(vide: k.64). Z
tego też powodu
Sąd Apelacyjny
wylimitował
zresztą z

podstawy
prawnej
ukarania przepis
art.71 pkt 4
uoksie, który
był zapewne
pozostałością
ww. zarzutu nr
3. Nie oznacza
to bynajmniej,
że obwiniona
była dwukrotnie
sądzona za ten
sam delikt
dyscyplinarny,
jak zdaje się
sądzić autorka
środka
odwoławczego
(s.5
uzasadnienia
ww. pisma).
Świadczy to
jedynie o
nieznajomości
realiów spraw,
w których ww.
uczestniczy w
charakterze
obwinionej.
Oznacza to, że
kwestie
ewentualnego
niedoboru
finansowego nie
były już
przedmiotem
oceny Komisji
Dyscyplinarnej
oraz Sądu
Apelacyjnego w
P. w niniejszym
postępowaniu.
Wywody
skarżącej na ten
temat rażąco
rozminęły się z
realiami
niniejszego
postępowania i

zostały
pominięte.
Uwaga ta odnosi
się rzecz jasna
do dot. ich
wniosków
dowodowych,
które zostały
oddalone przez
Sąd Apelacyjny.
Wskazane
powyżej kwestie
nie mają bowiem
żadnego związku
z pkt 1
zaskarżonego
orzeczenia
Komisji
Dyscyplinarnej z
dnia (...). (...). Skarżącej
przypisano
wyłącznie (od
zarzutu nr 2
została
uniewinniona),
że pełniąc
funkcje zastępcy
komornika
sądowego przy
sądzie
Rejonowym P.
(1) w P. K. C.,
w okresie od (...) do (...) dopuściła
się naruszenia
powagi i
godności
sprawowanego
urzędu oraz
rażącego
naruszenia
przepisów
prawa, tj. art.16
uoksie w ten
sposób, że w
sprawach
egzekucyjnych
zastępowanego
komornika,

będących przedmiotem wizytacji przeprowadzonej w dniu (...) bez usprawiedliwionej przyczyny odstąpiła od podejmowania czynności egzekucyjnych, a także odstąpiła od właściwego prowadzenia akt spraw, godząc tym samym również w przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20.12.2005r. w sprawie określenia szczegółowych przepisów o biurowości i ewidencji operacji finansowych kancelarii komorniczych i biurowości (Dz.U. z 2014r., poz. 1625). Wbrew oczekiwaniom skarżącej czyn ten – niezależnie od zmiany ustawy – nadal stanowi delikt dyscyplinarny i nie został zdepenalizowany. Komisja Dyscyplinarna nie naruszyła tym samym

zasady nullum
crimen sine lege,
co bezzasadnie
zarzucała
autorka środka
odwoławczego.
Do stawianego
a następnie
przypisanego
zarzutu skarżąca
nigdy nie
ustosunkowała
się w sposób
należyty.
Twierdzenie, że
Komisja
Dyscyplinarnie
niesłusznie
uwzględniła „
protokół
kontroli
sporządzony bez
uwzględnienia
reguł
wyrażonych w
regulaminie
wizytacji, a także
wbrew
obowiązującym
regułom
sporządzania
tego typu
kontroli” jest
całkowicie
chybione, w
sytuacji w której
ww. nie potrafiła
nawet ogólnie
wskazać jakież to
regulacje zostały
konkretnie
naruszone i
jaki był ich
wpływ na treść
zaskarżonego
orzeczenia. Jak
już powyżej
wykazano bez
związku z treścią
przypisanego

zarzutu były
uwagi dot.
kwestii
finansowych,
albowiem nie
odnosiły się do
istoty deliktu
rozpoznawanego
w niniejszej
sprawie. Trudno
także podzielić
stanowisko
skarżącej, że
nie wzięto pod
uwagę jej
wyjaśnień,
albowiem w
trakcie
niniejszego
postępowania z
możliwością
takiej nie
skorzystała
(k.271, 307).
Uwaga ta odnosi
się także do
wcześniejszych
prowadzonych
postępowań w
sprawie ((...)–
k.206, 242),
w których to
orzeczenia
Komisji
Dyscyplinarnej
zostały uchylone
przez Sąd
Okręgowy w P.
((...)– k.191)
a następnie Sąd
Apelacyjny w P.
((...) – k.243).
Obwiniona
szansę taką
miała również w
trakcie
postępowania
odwoławczego,
jednakże nie
wykorzystała jej

(vide: k.438).
W każdym z tych przypadków obwiniona nie stawiała się, mimo prawidłowego zawiadomienia.
W tym miejscu wypada zauważyć, że nie jest też prawdą, że sposób i czas zawiadamiania jej o terminach rozpraw naruszał jej prawo do obrony. Wręcz przeciwnie, w przypadku niezachowania terminu, o którym mowa w art.353 § 1 kpk rozprawę odwoławczą odroczone (vide: k.424).
Warto przypomnieć obwinionej, że Komisja Dyscyplinarna zawiadomienia o terminach rozpraw wyznaczonych na dzień (...).
doręczała jej odpowiednio do rąk własnych w dniach (...).
(vide: k.260)
i (...). (vide: k.280).
Zestawienie tych dat dowodzi, że zastrzeżenia skarżącej w tym

zakresie nie mają związku z faktami. Równie niefortunne jest także twierdzenie skarżącej co do braku wiarygodności świadków Ł. D. i J. W.. Zarzuty ww. pod ich adresem nie są wykazane jakimkolwiek materiałem dowodowym i mają li tylko postać pomówienia. Autorka środka odwoławczego zdaje się przy tym nie dostrzegać, że twierdzenia ww. korespondują z wypowiedziami świadka W. G., których skarżąca nie kwestionowała. Ten brak konsekwencji i logiki także świadczy o bezzasadności „zarzutu”. Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela stanowisko wyrażane przez tut. Sąd np. w sprawach (...), dot. możliwości prowadzenia wobec

obwinionej
postępowania
dyscyplinarnego.
W
przedmiotowej
sprawie wniosek
o ukaranie E.
B., komornika
sądowego, został
sporządzony
(...). (data
wpływu (...). –
vide: k.1).
Wobec byłego
komornika
sądowego,
którego
powołanie
wygasło (...),
należy
prowadzić
postępowanie
dyscyplinarne,
bowiem nie jest
to przesłanka
do umorzenia
postępowania
dyscyplinarnego,
na co błędnie
wskazuje
skarżąca.
Przepis art.223
ust. 1 uks
sytuacji tej nie
zmienia.
Regulacja ta
odnosi się
(za
pośrednictwem
art.4 § 1 kk)
do stosowania
wcześniej
obowiązujących
przepisów prawa
materialnego,
jeżeli są
względniejsze
dla sprawcy,
przy czym ta
reguła, prawa

międzyczasowego,
nie odnosi się
jednak do
przepisów
procesowych.
Uchwalenie więc
w nowej ustawie
korporacyjnej
przepisu art.257
ust. 1, który
stanowi, że
wygaśnięcie
powołania na
stanowisko
komornika z
mocy prawa na
skutek
rezygnacji z
pełnienia
obowiązków nie
ma wpływu na
bieg
postępowania
dyscyplinarnego
także nie
prowadzi do
zmiany sytuacji
procesowej
obwinionej.
Przepis ten nie
kreuje
bynajmniej
nowej jakości
formalnej,
albowiem
praktyka sądowa
poprzedzała
właśnie tego
rodzaju
działanie
ustawodawcze o
charakterze
proceduralnym.
Nie sposób więc
zasadnie
twierdzić, że
Komisja
Dyscyplinarna
naruszyła zasadę
lex retro non

agit. Rację ma natomiast skarżąca w zakresie w jakim ogólnikowo sygnalizuje naruszenie art.4 § 1 kk. Zgodnie z treścią ww. przepisu jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Uwagi te odnoszą się do zasad prawa materialnego. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia (...). (IV KKN 466/00), ustawą „względniejszą dla sprawcy” w rozumieniu art.4 § 1 kk jest ta ustawa, która zastosowana w konkretnej sprawie przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Rozważania w

przedmiocie
względności
ustaw winny
obejmować
ocenę wszelkich
płynących z
konkretnego
skazania
konsekwencji,
których dopiero
kompleksowa
ocena, w
odniesieniu do
określonej
osoby,
gwarantuje
trafność
wyciągniętych w
tym zakresie
wniosków (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia
10.05.2002r., III
KKN 330/99).
W
rozpoznawanej
sprawie należy
zatem
zaznaczyć, że w
myśl art.224 ust.
4 ustawy nowej,
tj. z dnia 22
marca 2018 roku
o komornikach
sądowych (uks),
wymierzenie
kary wydalenia
ze służby
komorniczej
pociąga za sobą
utrata
możliwości
ponownego
powołania
ukaranego na
stanowisko
komornika oraz
ze względu na
swoją charakter

nie ulega
zatarciu (vide:
B. Falkowski
[w:] Komentarz
do ustawy o
komornikach
sądowych [w:]
Ustawa o
komornikach
sądowych.
Ustawa o
kosztach
komorniczych.
Komentarz, red.
M.
Simbierowicz,
M. Świtkowski,
LEX/el. 2021,
art. 224). Z kolei
w art.72 ust. 1
pkt 4, uprzednio
obowiązującej
ustawy, tj. z
dnia 29 sierpnia
1997 roku o
komornikach
sądowych i
egzekucji
(uoksie),
ustawodawca
przyjął,
że w przypadku
wygaśnięcia
powołania na
stanowisko
komornika z
mocy prawa w
związku
z orzeczeniem
kary
dyscyplinarnej
wydalenia ze
służby
komorniczej,
osoba ukarana
może ponownie
ubiegać się o
powołanie na
stanowisko
komornika po

upływie 10 lat
od dnia
uprawomocnienia
się orzeczenia.
Jednocześnie
zgodnie z art.72
ust. 6 cyt.
ustawy, ukaranie
ulegało zatarciu
po upływie 15
lat od dnia
uprawomocnienia
się orzeczenia
dyscyplinarnego.
Analogiczny
pogląd wyrażono
w orzecznictwie
w uzasadnieniu
wyroku z dnia
(...). (Sąd
Apelacyjny w P.
w sprawie (...)
). Stanowisko
to jest nadal
aktualne.
Dlatego też sąd
odwoławczy
uznał argument
skarżącej, że
uprzednia
ustawa jest
względniejsza
dla obwinionej
i przy wymiarze
kary
dyscyplinarnej
wydalenia ze
służby
komorniczej
(pkt 1
zaskarżonego
orzeczenia),
przyjął za jej
podstawę art.72
ust. 1 pkt
4 ustawy z
dnia 29 sierpnia
1997 roku o
komornikach
sądowych i

egzekucji (tj. Dz.U. z 2018r., poz. 1309). Odnosząc się do kolejnych dywagacji skarżącej należy podkreślić, że dla orzeczenia wymienionej kary bez znaczenia pozostaje to, iż w wyniku złożonej przez obwinioną rezygnacji wygasło jej powołanie na stanowisko komornika. Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd wyrażony już także w uzasadnieniu cyt. wyroku z dnia (...), że tego rodzaju rezygnacja nie może spowodować braku możliwości orzeczenia najsurowszej kary, tj. wydalenia ze służby komorniczej. Choć poprzednia ustawa nie wyrażała tego wprost, jak uczyniono to w art. 257 ust. 5 obecnie obowiązującej ustawy, to niewątpliwie za w pełni

dopuszczalne
należy uznać
orzeczenie tej
kary, w opisanej
sytuacji, także
na gruncie tej
ustawy.

Przyjęcie
odmiennego
stanowiska
prowadziłoby
bowiem do
zaprzeczenia
sensu

kontynuowania
- wszczętych już
- postępowań
dyscyplinarnych
o

najpoważniejsze
przewinienia
dyscyplinarne,
skoro można
byłoby uniknąć
najsurowszej
kary poprzez
złożenie

rezygnacji, bądź
zaprzestanie
wykonywania
danego zawodu,

a po
prawomocnym
zakończeniu
postępowania
niejako „bez
przeszkód” do
niego powrócić.

Charakterystyka
zawodów
zaufania
publicznego
wymaga od osób
je

wykonujących,
aby dawały
rękojmię
należytej
staranności przy
ich

wykonywaniu, a nadto osoby takie powinny odznaczać się nieskazitelnym charakterem.

Sąd odwoławczy nie podzielił także zastrzeżeń skarżącej w zakresie dot. orzeczenia o kosztach.

Zdawkowe uwagi na s.4 i 5 przedmiotowego środka odwoławczego rażą lakonicznością i brakiem argumentów in meritum.

Zgodnie z treścią art.259 ust.1 i 2 uks **koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany.**

Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi obwiniony w przypadku ukarania, a

w pozostałych przypadkach Krajowa Rada Komornicza.

Wola ustawodawcy jest więc jednoznaczna i nie przewiduje jakiegokolwiek dowolności.

Skarżąca zdaje się nie rozumieć, że w przypadku ukarania nie ma możliwości obciążania ww. kosztami Komisji Dyscyplinarnej, albowiem tego rodzaju sytuacja nie jest możliwa nawet w teorii. Równie chybiony jest też „zarzut” co do wysokości zasądzonych kosztów. Skarżąca nie potrafiła wyjaśnić na czym ma polegać rzekoma „nadmierna wysokość”, o której mowa na s.4 jej odwołania. Niezrozumiałe jest też twierdzenie na s.5 tegoż pisma, że koszty postępowania są „nadmierne w stosunku do faktycznie poniesionych przez KD”, skoro są one przecież ustalane w sposób zryczałtowany.

Wniosek

O uchylenie przedmiotowego

zasadny

orzeczenia w całości jako takiego, który nie może się ostać w obrocie prawnym demokratycznego państwa prawnego jakim jest nadal Rzeczpospolita Polska i uznania, że obwiniona nie dopuściła się żadnego deliktu dyscyplinarnego, ewentualnie o umorzenie postępowania jako niemożliwego do prowadzenia w obecnie obowiązującym stanie prawnym z uwzględnieniem stanu faktycznego. Nadto o zwolnienie o kosztów (vide: s.1 apelacji z 8.07.2020r.).	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak skutecznych zarzutów apelacji i		

	argumentów w niej zawartych.	
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej w W. z dnia (...). (sygn. akt (...)), z wyłączeniem podstawy ukarania i		

podstawy wymiaru kary dyscyplinarnej.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak w tym zakresie skutecznych zarzutów apelacji i argumentów w niej zawartych.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 Podstawa prawna ukarania i podstawa prawna wymiaru kary dyscyplinarnej.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Uwzględnienie argumentu apelującej w zakresie konieczności zastosowania ustawy względniejszej		

(art.4 § 1 kk) oraz eliminacja z podstawy prawnej ukarania przepisu art.71 pkt 4 uoksie, albowiem czyn którego ww. przepis dot. został wyłączony do postępowania D 35/18 – k.63 akt.			
0.15.3. <i>Uchylenie</i> <i>wyroku sądu</i> <i>pierwszej</i> <i>instancji</i>			
0.15.3.1. <i>Przyczyna,</i> <i>zakres i</i> <i>podstawa</i> <i>prawna</i> <i>uchylenia</i>			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Na podstawie art.634 kpk, art.627 kpk w zw. z art.259 ust. 1 i 2 uks i art.223 ust.2 uks kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążono obwinioną. Składają się na nie wydatki związane z doręczeniem w kwocie 20 zł; Brak było podstaw do zastosowania art.624 § 1 kpk i zwolnienia obwinionej od ich ponoszenia. Nie wykazała ona bynajmniej przekonywująco, że nie jest ich w stanie ponieść z uwagi na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Twierdzenie, że na skutek pandemii osoba wykonująca zawód adwokata nie jest w stanie uiścić opłaty w kwocie 20 zł; jest całkowicie	

	niewiarygodne, zwłaszcza że nie zostało poparte jakimkolwiek dowodami.	
7. PODPIS		
M. Ś. P. G. H. K.		